Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

3. aprill 2014*

Apellatsioonkaebus — Riigiabi — Abi, mida anti kaudse ja piiramatu garantiina La Poste'ile tulenevalt tema avalik-õigusliku asutuse staatusest — Garantii olemasolu — Riigi ressursside olemasolu — Eelis — Tõendamiskoormis ja -tase

Kohtuasjas C-559/12 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 3. detsembril 2012 esitatud apellatsioonkaebus,

Prantsuse Vabariik, esindajad: G. de Bergues, D. Colas, J. Gstalter ja J. Bousin,

hageja,

teine menetlusosaline:

Euroopa Komisjon, esindajad: B. Stromsky ja D. Grespan,

kostja Üldkohtus

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president A. Tizzano (ettekandja), kohtunikud A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger ja S. Rodin,

kohtujurist: N. Jääskinen,

kohtusekretär: ametnik V. Tourrès,

arvestades kirjalikus menetluses ja 11. septembri 2013. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 21. novembri 2013. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

otsuse

1 Apellatsioonkaebusega palub Prantsuse Vabariik tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 20. septembri 2012. aasta otsuse kohtuasjas T-154/10: Prantsusmaa *vs.* komisjon (edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus"), millega Üldkohus jättis rahuldamata Prantsusmaa hagi seoses komisjoni 26. jaanuari 2010. aasta otsusega 2010/605/EL riigiabi C 56/07 (ex E 15/05) kohta, mida Prantsusmaa andis ettevõtjale La Poste (ELT L 274, lk 1; edaspidi „vaidlusalune otsus").

Vaidluse taust

Kohtuasja üldine kontekst

2 Vastavalt Prantsusmaa 2. juuli 1990. aasta seadusele nr 90-568 posti- ja telekommunikatsioonivaldkonna avalike teenuste korralduse kohta (loi nº 90-568 du 2 juillet 1990 relative à l'organisation du service public de la poste et des télécommunications, *Journal officiel de la République française*, edaspidi „*JORF*", 8.7.1990, lk 8069) muudeti endine posti- ja telekommunikatsiooni peadirektoraat, mis asus tolle ajani sideministeeriumi haldusalas, alates 1. jaanuarist 1991 kaheks iseseisvaks avalik-õiguslikuks juriidiliseks isikuks: France Télécom ja La Poste. See seadus lubas sõnaselgelt La Poste'il tegutseda enda avalik-õiguslike ülesannete kõrval ka teatavatel konkurentsile avatud tegevusaladel.

3 Enne 31. detsembrit 1990 emiteeritud PTT võlakohustustele ja PTT võlakirjadele riigigarantii andmist käsitleva 31. detsembri 1990. aasta määruse (arrêté du 31 décembre 1990 accordant la garantie de l'État aux emprunts obligataires PTT et aux bons d'épargne PTT émis avant le 31 décembre 1990, *JORF*, 18.1.1991, lk 917), artikli 1 kohaselt on „posti- ja telekommunikatsiooni lisaeelarve investeerimiskulude rahastamiseks vastavalt posti- ja telekommunikatsiooniseadustiku artiklile L 127 enne 31. detsembrit 1990 emiteeritud ning 2. juuli 1990. aasta seaduse artikli 22 kohaselt La Poste'ile üle antud PTT võlakohustuste ja võlakirjadega seotud intress, amortisatsioonisummad, juurdemaksed, vahendustasud, kulud ja täiendavad summad riigi poolt tingimusteta tagatud".

4 Lisaks kinnitas Cour de cassation (teine tsiviilkolleegium) 18. jaanuari 2001. aasta otsuses põhimõtet, et La Poste tuleb samastada avalik-õigusliku tööstus- ja äriasutusega.

5 Prantsuse haldusõiguse kohaselt on avalik-õiguslikud tööstus- ja äriasutused avalik-õiguslikud juriidilised isikud, kes on riigist eraldiseisvad ja rahaliselt sõltumatud ning kellele on antud erivolitused, mille hulka üldjuhul kuulub kas ühe või mitme avaliku teenuse osutamine.

6 Avalik-õigusliku tööstus- ja äriasutuse staatus toob endaga kaasa teatud hulga õiguslikke tagajärgi, st eelkõige selle, et nende suhtes ei kohaldata üldnormidega ettenähtud maksejõuetus- ja pankrotimenetlust ning et nende suhtes kohaldatakse 16. juuli 1980. aasta seadust nr 80-539, milles käsitletakse halldusküsimustes määratud trahve ning kohtuotsuste täitmist avalik-õiguslike juriidiliste isikute poolt (loi nº 80-539 du 16 juillet 1980 relative aux astreintes prononcées en matière administrative et à l'exécution des jugements par les personnes morales de droit public, *JORF*, 17.7.1980, lk 1799).

Haldusmenetlus ja vaidlusalune otsus

7 Komisjon kiitis 21. detsembril 2005 heaks La Poste'i pangandus- ja finantstegevuse ülemineku tema tütarettevõtjale La Banque Postale. Komisjon rõhutas oma otsuses, et La Poste'ile piiramatu riigigarantii andmise küsimust käsitletakse eraldi menetluses.

8 Komisjon teavitas 21. veebruaril 2006 kooskõlas 22. märtsi 1999. aasta nõukogu määruse (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad [EÜ] artikli [88] kohaldamiseks (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339), artikliga 17 Prantsusmaa ametiasutusi oma esialgsest seisukohast piiramatu riigigarantii olemasolu kohta, mis tuleneb ettevõtja La Poste staatusest ning on riigiabi EÜ artikli 87 lõike 1 tähenduses.

9 Leides, et väidetav piiramatu riigigarantii oli jõus enne 1. jaanuari 1958, mil Prantsusmaal jõustus EÜ asutamisleping, kohaldas komisjon olemasolevat abi käsitlevaid menetluseeskirju ja kutsus kooskõlas määruse nr 659/1999 artikliga 18 Prantsuse Vabariiki üles tühistama La Poste'ile antud garantii hiljemalt 31. detsembriks 2008.

10 Pärast Prantsusmaa ametiasutuste poolt esitatud täpsustuste uurimist, mis puudutasid seaduse nr 80-539 rakendamiseks võetud 12. mai 1981. aasta dekreedi nr 81-501 (*JORF*, 14.5.1981, lk 1406) muutmise eelnõu, teavitas komisjon neid oma otsusest algatada ametlik uurimismenetlus. Selle otsuse avaldamisega 3. juunil 2008 Euroopa Liidu Teatajas (ELT C 135, lk 7) kutsus komisjon huvitatud kolmandaid isikuid üles esitama vaidlusaluse meetme kohta märkusi.

11 Komisjoni nõudel teatasid Prantsusmaa ametiasutused 31. juuli 2009. aasta kirjaga, et Prantsusmaa ministrite nõukogu kiitis 29. juulil 2009 heaks seaduseelnõu ettevõtja La Poste ja postitoimingute kohta, mille alusel kujundatakse La Poste 1. jaanuarist 2010 ümber aktsiaseltsiks, mille suhtes kohaldatakse üldises õiguses ettenähtud saneerimis- ja likvideerimismenetlust. Selle eelnõu alusel võeti vastu 9. veebruari 2010. aasta seadus nr 2010-123 avalik-õigusliku asutuse La Poste ja postitoimingute kohta (loi n° 2010-123 du 9 février 2010 relative à l'entreprise publique La Poste et aux activités postales, *JORF*, 10.2.2010, lk 2321), mis jõustus sama aasta 1. märtsil.

12 Komisjon teavitas 27. veebruaril 2010 Prantsusmaa ametivõime vaidlusalusest otsusest.

13 Esiteks olgu märgitud, et pärast seda, kui komisjon oli meenutanud vaidlusaluse meetme sisu (nimetatud otsuse põhjendused 18-37) tuvastas ta, et Prantsusmaa on andnud La Poste'ile piiramatu riigigarantii tulenevalt teatud eripäradest, mis on oma põhiolemuselt seotud tema avalik-õigusliku asutuse staatusega (vaidlusaluse otsuse punktid 116–225).

14 Seoses sellega rõhutas komisjon, et La Poste'i suhtes ei kohaldata üldises õiguses ette nähtud menetlusi raskustes olevate äriühingute saneerimise ja likvideerimise kohta (vaidlusaluse otsuse punktid 116–147).

15 Seejärel sedastas komisjon, et La Poste'i võlausaldajale on tagatud tema nõude rahuldamine juhul, kui La Poste satub rahalistesse raskustesse ega saa enda võlgu tagasi maksta (vaidlusaluse otsuse punktid 148–229).

16 Lõpuks leidis komisjon, et isegi kui ta ei suuda pärast vaidlusaluse otsuse põhjendustes 150-229 kirjeldatud erimenetluste kasutamist saavutada enda nõude rahuldamist, on avalik-õigusliku tööstus- ja äriasutuse võlausaldajale jätkuvalt tagatud, et tema nõue ei kao. Nimelt lähevad La Poste'i õigused ja kohustused alati üle mõnele riigist eraldiseisvale avalik-õiguslikule juriidilisele isikule ja kui seda ei toimu, siis riigile (vaidlusaluse otsuse põhjendused 230–250).

17 Neil kaalutlustel kinnitas komisjon, et La Poste'ile antud piiramatu riigigarantii tähendab riigi ressursside ülekandmist komisjoni teatise [EÜ] artiklite 87 ja 88 kohaldamise kohta garantiidena antava riigiabi suhtes (ELT 2008, C 155, lk 10) punkti 2.1. tähenduses (vaidlusaluse otsuse põhjendus 254) ja selle riigigarantii eest vastutab riik (nimetatud otsuse põhjendus 255).

18 Teiseks järeldas komisjon, et ühelt poolt kujutavad soodsamad rahastamistingimused, mille La Poste sai tänu piiramatule riigigarantiile, endast valikulist eelist (vaidlusaluse otsuse põhjendused 256–300), mida kinnitavad ka reitinguagentuuride mitmed analüüsid ja uuringud, millest nähtub, et kõnealune garantii

kui La Poste'ile antud riigi toetuse peamine element mõjutab positiivselt viimase krediidireitingut ning seetõttu ka temale pakutavaid rahastamistingimusi (vaidlusaluse otsuse põhjendused 258-293). Teiselt poolt leidis komisjon, et kõnealune meede võib moonutada konkurentsi ja kahjustada liikmesriikidevahelist kaubandust (nimetatud otsuse punkt 301).

19 Seetõttu järeldas komisjon, et kõnealune garantii kujutab endast riigiabi ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses (vaidlusaluse otsuse põhjendus 302) ning et isegi kui seda Prantsusmaa ametiasutuste väljapakutud viisil muuta, ei ole täidetud ükski tingimus, mille alusel võiks seda pidada siseturuga kokkusobivaks (nimetatud otsuse põhjendused 303-315).

20 Neil kaalutlustel otsustas komisjon vaidlusaluse otsuse artiklis 1, et „[p]iiramatu garantii, mida Prantsusmaa La Poste'ile andis, on siseturuga kokkusobimatu riigiabi [ja, et] Prantsusmaa tühistab selle abi hiljemalt 31. märtsiks 2010".

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

21 Prantsuse Vabariik esitas vaidlusaluse otsuse tühistamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 2. aprillil 2010, ja selle põhjenduseks esitas ta kolm väidet.

22 Pärast seda, kui Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 35–48 tagasi selle hagi vastuvõetamatuse vastuväite, mille kohaselt vaidlusaluse otsuse sisul ei ole kahjustavat toimet, märkis Üldkohus selle otsuse punktis 53, et kolm esitatud väidet seonduvad sisuliselt eelise olemasolu kindlaksmääramisega. Seejärel tunnistas ta kõnealuse otsuse punktides 54–57 hilinenult esitamise tõttu vastuvõetamatuks argumendi, mis käsitleb riigivahendite ülekandmist puudutava tingimuse rikkumist, ning leidis, et tegemist on uue väitega, mis on esitatud repliigi staadiumis.

23 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 61–103 lükkas Üldkohus kõigepealt tagasi teise väite, mille kohaselt rikkus komisjon õigusnormi, kui ta leidis, et Prantsuse õigus annab avalik-õiguslikele tööstus- ja äriasutustele nende staatusest tulenevalt kaudse ja piiramatu riigigarantii.

24 Seejärel hindas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 104–117 kolmandat väidet, mille kohaselt on vääralt tõlgendatud mõistet „eelis" ELTL artikli 107 lõike 1 tähenduses; see väide koosneb kahest osast.

25 Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 105–112 lükkas Üldkohus tagasi selle väite esimese osa, et komisjon eksis, kui ta järeldas, viidates ka reitinguagentuuride seisukohtadele, et riigigarantii olemasolu annab La Poste'ile eelise. Vaidlustatud kohtuotsuse punktides 113–116 jättis ta kõrvale selle väite teise osa, mille kohaselt komisjon leidis vääralt, et väidetav riigigarantii võib tulenevalt selle positiivsest mõjust La Poste'i krediidireitingule anda talle eelise.

26 Lõpuks lükkas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 118–125 põhjendamatuse tõttu tagasi esimese väite, et komisjon rikkus õigusnormi seoses riigiabi valdkonnas temal lasuva tõendamiskoormise ja -tasemega nii La Poste'ile antud kaudse riigigarantii olemasolu tõendamise kui ka eelise olemasolu uurimise puhul.

27 Selles küsimuses sedastas Üldkohus esiteks vaidlustatud kohtuotsuse punktis 120, et „tõendite laad, mille komisjon peab esitama, sõltub suures osas kavandatava riikliku meetme laadist" ja kaudse riigigarantii olemasolu „saab järeldada kokkulangevate tõendite kogumi põhjal, millel on teatav usaldusväärsus ja järjepidevus, mis tuginevad eelkõige asjakohaste riiklike õigusnormide tõlgendamisele, ning millest võib eelkõige tuletada abisaava ettevõtja õiguslikust vormist tulenevad õiguslikud tagajärjed".

28 Vaidlustatud kohtuotsuse punktis 121 märkis Üldkohus, et komisjon „analüüsis positiivselt La Poste'ile antud piiramatu ja kaudse riigigarantii olemasolu" võttes arvesse mitu kokkulangevat asjaolu, mis moodustavad piisava aluse tõendamiseks, et La Poste'ile anti tulenevalt tema avalik-õigusliku tööstus- ja äriasutuse staatusest selline garantii.

29 Teiseks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 123, et arvestades seda, et komisjonil puudub juba antud abi puhul kohustus tõendada vaidlusaluse meetme tegelikku mõju, esitas ta piisavalt tõendeid tõendamaks, et nimetatud garantii kujutab endast eelist. Samuti täpsustas ta, et sellega seoses langeb ära vajadus teha vahet olemasoleval abil ja õigusvastasel abil.

30 Seda hinnangut põhjendas Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 124 sellega, et „riigigarantiist tuleneva eelise tegelik mõju võib olla eeldatav" ja, et „selline garantii pakub laenuvõtjale võimaluse saada madalam intressimäär või pakkuda madalama väärtusega tagatis".

31 Eeltoodud kaalutlustest lähtudes jättis Üldkohus hagi tervikuna rahuldamata.

Poolte nõuded

32 Prantsuse Vabariik palub apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus;

— teha ise asjas lõplik otsus, millega tühistatakse vaidlusalune otsus, või saata asi tagasi Üldkohtusse;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

33 Komisjon palub Euroopa Kohtul:

— jätta apellatsioonkaebus osaliselt vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata ja osaliselt põhjendamatuse tõttu rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja Prantsuse Vabariigilt.

Apellatsioonkaebus

34 Oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitab Prantsuse Vabariik neli väidet.

Esimene väide

Poolte argumendid

35 Esimeses väites heidab Prantsuse Vabariik ette, et Üldkohus rikkus kodukorra artikli 44 lõike 1 punkti c ja artikli 48 lõiget 2, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 53–57 leidis, et kõik tühistamishagi põhjenduseks esitatud väited on seotud eelise olemasolu kindlakstegemisega ja et seetõttu on vastuvõetamatu väide, mis käsitleb riigi vahendite ülekandmist puudutava tingimuse rikkumist, kuna see on uus väide, mis esitati kohtumenetluse käigus.

36 Selles osas väidab Prantsuse Vabariik, et nagu ilmneb vaidlusaluse otsuse osast 4.1.1 „Piiramatu riigigarantii olemasolu: riigi ressursside olemasolu" ja sama otsuse põhjendustest 161, 166, 183 ja 254, on riigigarantii olemasolu küsimus lahutamatult seotud riigi ressursside ülekandmist puudutava

tingimusega. Sellest tuleneb, et vaidlustades Üldkohtule esitatud hagiavalduses avalik-õigusliku tööstus- ja äriasutusele antud piiramatu garantii olemasolu, on ta kahtlematult vaidlustanud riigi ressursside ülekandmise toimumise.

37 Komisjon väidab vastu, et vaidlustatud kohtuotsuse punkti 57 ja Üldkohtu istungi protokolli koos tõlgendamisest ilmneb, et tühistamishagi ei sisaldanud ühtegi iseseisvat väidet, et puudub „riigi ressursside" ülekandmine. Igal juhul möönab ta, et Üldkohus kontrollis tõepoolest, kas asjaomane garantii võtab riigi ressursid kasutusele või koormab neid.

Euroopa Kohtu hinnang

38 Kõigepealt tuleb märkida, et Üldkohtu kodukorra artikli 44 lõike 1 punkti c kohaselt kujutavad hagi ese ja ülevaade fakti- ja õigusväidetest endast kahte põhilist teavet, mis peavad olema hagiavalduses märgitud. Lisaks ei või nimetatud kodukorra artikli 48 lõike 2 kohaselt menetluse käigus esitada uusi väiteid, kui need ei tugine õiguslikele ja faktilistele asjaoludele, mis on ilmsiks tulnud menetluse käigus.

39 Veel olgu meenutatud, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peavad hagi ese ja ülevaade fakti- ja õigusväidetest olema igas hagiavalduses esitatud piisavalt selgelt ja täpselt, et võimaldada kostjal enda kaitseks valmistuda ning liidu kohtul kontrolli teostada. Samuti peavad hagiavalduse nõuded olema esitatud üheti mõistetavalt, et vältida seda, et kohus otsustab *ultra petita* või jätab mõne väite kohta seisukoha võtmata (vt selle kohta 20. novembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-66/06: komisjon *vs.* Iirimaa, punktid 30 ja 31; 12. veebruari 2009. aasta otsus kohtuasjas C-475/07: komisjon *vs.* Poola, punkt 43, ja 7. mai 2013. aasta määrus kohtuasjas C-418/12 P: TME *vs.* komisjon, punkt 33).

40 Kuigi käesoleval juhul ei sisaldanud hagiavaldus väidet, millega konkreetselt vaidlustatakse tingimus riigi ressursside ülekandmise toimumise kohta, nähtuvad hagiavalduse tekstist endast üheti mõistetavalt ja arusaadavalt põhilised asjaolud, millel põhineb argument, et komisjon rikkus sellist tingimust, ning selle argumendi ülevaade.

41 La Poste'ile antud piiramatu riigigarantii olemasolu hindamisel tehtud vigu käsitlevat väidet sisaldavatest hagiavalduse punktidest 110–123 ja 181 ilmneb nimelt selgelt, et selles vaidluse staadiumis oli Prantsuse Vabariik juba vaidlustanud riigiressursside ülekandmise toimumise.

42 Niisiis kinnitas Prantsuse Vabariik esiteks hagiavalduse punktides 119 ja 123, et seaduse nr 80-539 kohaldamine „ei tähenda, et riik kasutab omaenda ressursse toetamaks" võlgades avalik-õiguslikku asutust, sest see seadus „ei tekita riigile ühtegi kohustust tagada neid võlgu", mis sellele avalik-õiguslikule asutusele on tekkinud. Teiseks, vastupidi komisjoni väidetele kritiseeris ta hagiavalduse punktis 181 otsesõnu vaidlusaluse otsuse punkti 254, märkides et „võla kadumise puudumise tagatis ei saa endast kujutada selle võla hüvitamise tagatist ja riigi ressursside ülekandmist".

43 Kõnealuse hagiavalduse ülesehitus tulenes otseselt vaidlusaluse otsuse ülesehitusest, mis omakorda peegeldas uuritava riikliku meetme eripära. Lisaks ei ole vaidlust selles, et selle otsuse osa 4.1.1 pealkiri oli „Piiramatu riigigarantii olemasolu: riigi ressursside olemasolu" ja mitu selle põhjendust, eelkõige põhjendused 161, 165, 174–179, 188 ja 254 käsitlesid küsimust, kas tõesti anti La Poste'ile kaudselt riigigarantii, uurides seda, kas Prantsuse õigusest tuleneb riigile otsene või kaudne kohustus kasutada omaenda ressursse võlgades avalik-õigusliku tööstus- ja äriasutuse kahjumi katmiseks.

44 Niisiis ei puuduta hagiavalduses esitatud väited, vastupidi Üldkohtu kinnitustele vaidlustatud kohtuotsuse punktides 53–56, mitte üksnes eelise olemasolu ja riigi ressursside ülekandmist puudutavad argumendid ei kujuta endast uut repliigi käigus esitatud väidet.

45 Samas tuleb siiski sedastada, nagu ka komisjon märkis oma kirjalikes seisukohtades, et uue väite väär määratlemine ei too kaasa vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist.

46 Nimelt tuleb meenutada, et kõnealuse hagiavalduse teisele väitele vastates on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 85–87 ja 92–98 igal juhul läbi viinud riigivahendite ülekandmise tingimuse rikkumist käsitleva Prantsuse Vabariigi väite põhjendatuse täieliku ja tervikliku hindamise.

47 Neid kaalutlusi silmas pidades tuleb esimene väide tunnistada tulemusetuks.

Teise väite põhjenduseks esitatud peamised argumendid

Poolte argumendid

48 Peamistes teise väite põhjenduseks esitatud argumentides väidab Prantsuse Vabariik, et Üldkohus rikkus tõendamiskoormist ja -taset reguleerivaid õigusnorme, kui ta leidis, et komisjon on õiguslikult piisavalt tõendanud riigigarantii olemasolu.

49 Esiteks leiab Prantsuse Vabariik, et Üldkohus eksis, kui ta nõustus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 121 komisjoni poolt vaidlusaluses otsuses järgitud üldise arutluskäiguga. Väidetavalt kasutas nimetatud institutsioon mitut negatiivset eeldust ja pööras ümber tõendamiskoormise, kui ta asus seisukohale, et Prantsuse ametiasutused peavad tõendama, et La Poste'ile pole antud garantiid, mis tuleneb sellest, et selle avalik-õigusliku tööstus- ja äriasutuse suhtes ei kohaldata raskustesse sattunud ettevõtete saneerimist ja likvideerimist puudutavat üldist õigust.

50 Teiseks väidab apellant, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 73 ja 74 otsustas, et komisjonil oli õigus vaidlusaluse otsuse põhjendustes 126 ja 131 kasutada eeldusi ja pöörata ümber tõendamiskoormis. Nimetatud põhjendustest ilmneb, et komisjon lähtus eeldusest, et La Poste'ile anti garantii enne selle kindlaksmääramist, kas seesama garantii oli muutunud finantsseadusi käsitleva 1. augusti 2001. aasta alusseaduse (loi organique relative aux lois de finances) jõustumisega 1. augustil 2005 tühiseks või mitte.

51 Kolmandaks märgib Prantsuse Vabariik, et Üldkohus kohaldas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 119 valesti põhimõtteid, mis on sõnastatud 17. septembri 2009. aasta otsuses kohtuasjas C-520/07 P: komisjon *vs.* MTU Friedrichshafen (EKL 2009, lk I-8555) ning käsitlevad tõendamiskoormist ja -taset. Nimelt puudutavad need põhimõtted üksnes määruse nr 659/1999 artikli 13 lõikes 1 käsitletud komisjoni otsuseid, mis on tehtud kättesaadava teabe põhjal, kui liikmesriik ei täida teabe esitamisega seotud korraldust.

52 Neljandaks on apellant seisukohal, et Üldkohus eksis, otsustades vaidlustatud kohtuotsuse punktis 120, et La Poste'ile avalik-õigusliku tööstus- ja äriasutuse staatuse tõttu antud riikliku garantii kaudsest laadist tulenevalt võib kohaldada madalamaid tõendamisnõudeid ja ei ole vaja positiivselt, objektiivsete ja omavahel kooskõlas olevate tõenditega põhjendades kindlalt tõendada, et juhul kui avalik-õiguslik tööstus- ja äriasutus jätab enda kohustused täitmata, on asjaomane riik õiguslikult kohustatud võlausaldaja nõuded täitma.

53 Komisjon leiab kõigepealt, et väited negatiivsete eelduste või oletuste väidetava kasutamise kohta on vastuvõetamatud, kuna nendes ei tooda esile ühtegi õigusnormi, mida Üldkohus oleks rikkunud, ja need kordavad esimeses kohtuastmes esitatud argumente. Igal juhul on need väited komisjoni arvates põhjendamatud.

Euroopa Kohtu hinnang

54 Apellant kritiseerib teise väite raames esitatud peamistes argumentides esiteks Üldkohtu seisukohta, et komisjonil oli õigus garantii olemasolu tõendamiskoormis ümber pöörata, kuna La Poste'i suhtes ei kohaldata raskustesse sattunud ettevõtete saneerimist ja likvideerimist puudutavat üldist õigust, ja teiseks heidab ta ette, et Üldkohus rikkus sellise garantii olemasolu tõendamisel vajalikku tõendamistaset puudutavaid eeskirju.

55 Samas tuleb asuda seisukohale, et eeltoodud väited põhinevad vaidlustatud kohtuotsuse valesti mõistmisel.

56 Esiteks olgu nimelt märgitud, et kõnealuse kohtuotsuse punktis 121 möönis Üldkohus otsesõnu, et „komisjon analüüsis positiivselt La Poste'ile antud piiramatu riigigarantii olemasolu", kuna ta võttis arvesse mitmeid kokkulangevaid asjaolusid – mida selles kohtuotsuse punktis üksikasjalikult meenutatakse –, „mis moodustavad piisava aluse tõendamiseks, et La Poste'ile anti tulenevalt tema avalik-õigusliku tööstus- ja äriasutuse staatusest kaudne ja piiramatu riigigarantii", ja nende asjaolude hulgas kujutab La Poste'i suhtes pankroti- ja maksjõuetusmenetluse kohaldamise välistamine üksnes asjaomase siseriikliku õigussüsteemi tervikliku ja täpsema analüüsi lähtepunkti.

57 Sellest järeldub niisiis, et Üldkohus ei kinnitanud põhimõtteliselt ühegi negatiivse eelduse kasutamist ega tõendamiskoormise ümberpööramist komisjoni poolt.

58 Teiseks olgu märgitud, et põhjendamatud on ka argumendid, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 73 ja 74 kinnitas vaidlusaluse otsuse põhjendustes 126 ja 131 esitatud komisjoni arutluskäiku, milles kasutati eeldusi ja pöörati ümber tõendamiskoormis.

59 Nendes põhjendustes komisjon üksnes lükkas ümber teatavad Prantsuse Vabariigi argumendid, mis puudutasid küsimust, kas kõnesolev kaudne garantii – juhul kui see on olemas – muutus finantsseadusi käsitleva 1. augusti 2001. aasta alusseaduse jõustumisel tühiseks. Selle garantii olemasolu eelnev eeldamine vaidlusaluses otsuses kujutab endast üksnes apellandi enese väidete kordamist komisjoni poolt. Järelikult on selge, et Üldkohus ei ole sellega, et ta vaidlustatud kohtuotsuse punktides 73 ja 74 kinnitas komisjoni poolt kõnealustes põhjenduses antud hinnangu põhjendatust, heaks kiitnud La Poste'ile antud piiramatu ja kaudse riigigarantii olemasolu tõendamisel negatiivsete eelduste kasutamist või tõendamiskoormise ümberpööramist.

60 Kolmandaks ei saa ka nõustuda argumendiga, et Üldkohus tõlgendas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 119 valesti eespool viidatud kohtuotsust komisjon *vs.* MTU Friedrichshafen, sest see puudutab komisjoni poolt riigiabi valdkonnas puuduliku ja fragmentaarse teabe põhjal lõpliku otsuse tegemist.

61 Esiteks osundas Üldkohus seda kohtuotsust üksnes selleks, et vastata ühele hageja argumendile, milles viidati sellele samale otsusele, kinnitamaks et komisjon peab alati abi olemasolu positiivselt tõendama.

62 Teiseks on Üldkohus – rõhutades sealjuures, et nimetatud kohtupraktika ei ole kõnealusel juhul asjakohane – vaidlustatud kohtuotsuse punktis 119 igal juhul õigesti sedastanud, et komisjon „ei saa eeldada, et ettevõtja on saanud soodustust riigiabi kujul, kui ta tugineb üksnes negatiivsele oletusele, mis põhineb asjaolul, et vastupidise järelduse tegemiseks puudub teave ning kui puuduvad teised tõendid, mis võiksid positiivselt tõendada sellise soodustuse olemasolu".

63 See hinnang on kooskõlas riigiabi valdkonnas tõendamisnõudeid puudutava Euroopa Kohtu praktikaga, mille kohaselt on komisjon kohustatud viima vaatlusaluste meetmete uurimise läbi hoolikalt ja erapooletult, et tal oleks võimalikult täielikud ja usaldusväärsed tõendid, et teha lõplik otsus, millega tuvastatakse abi olemasolu või vajaduse korral selle kokkusobimatus või ebaseaduslikkus (vt selle kohta 2. septembri 2010. aasta otsus kohtuasjas C-290/07 P: komisjon *vs.* Scott, EKL 2010, lk I-7763, punkt 90).

64 Neljandaks ja viimaseks tuleb sedastada, et samuti ei ole Üldkohus rikkunud sellisele asutusele nagu avalik-õiguslik tööstus- ja äriasutus antud piiramatu ja kaudse riigigarantii olemasolu tõendamiseks vajalikku tõendamistaset puudutavaid eeskirju ega nõudeid selle tõendamiseks, et käesoleval juhul on täidetud riigi vahendite olemasolu tingimus.

65 Nagu kohtujurist on oma ettepaneku punktides 35 ja 36 märkinud, on sellise garantii olemasolu tõendamisel, mida ei näe ette ükski õigusakt ega leping, komisjonil lubatud kasutada tõsiseltvõetavate, täpsete ja kokkulangevate andmete kogumi meetodit, et kontrollida, kas siseriiklikust õigusest tuleneb riigile tõepoolest kohustus kasutada omaenda ressursse avalik-õigusliku tööstus- ja äriasutuse kahjumi katmiseks, mis võib seega vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale kujutada endast piisavalt konkreetset riigieelarvet koormavat majanduslikku riski (vt 19. märtsi 2013. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-399/10 P ja C-401/10 P: Bouygues ja Bouygues Télécom *vs*. komisjon jt ning komisjon *vs*. Prantsusmaa jt, punkt 106 ja seal viidatud kohtupraktika).

66 Eeltoodud kaalutlustest tuleneb, et Üldkohus kinnitas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 120 õigesti esiteks, et „tõendite laad, mille komisjon peab esitama, sõltub suures osas kavandatava riikliku meetme laadist" ja teiseks, et kaudse riigigarantii olemasolu „saab järeldada kokkulangevate tõendite kogumi põhjal, millel on teatav usaldusväärsus ja järjepidevus, mis tuginevad eelkõige asjakohaste riiklike õigusnormide tõlgendamisele, ning millest võib eelkõige tuletada abisaava ettevõtja õiguslikust vormist tulenevad õiguslikud tagajärjed".

67 Neid kaalutlusi silmas pidades tuleb tagasi lükata kõik teise väite raames esitatud peamised argumendid.

Teise ja kolmanda väite põhjenduseks esitatud täiendavad argumendid

Poolte argumendid

68 Teise ja kolmanda väite raames esitatud täiendavates argumentides heidab Prantsuse Vabariik ette, et Üldkohus moonutas tõendeid, muu hulgas komisjoni poolt Prantsuse õiguse kohta esitatud tõendeid, mida on meenutatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 121, kui ta leidis, et need tõendid tõendavad La Poste'ile antud piiramatu riigigarantii olemasolu.

69 Kolmas väide koosneb neljast osast.

70 Selle väite esimeses osas märgib apellant, et vaidlustatud kohtuotsuse punktides 69–77 moonutas Üldkohus Conseil constitutionnel'i kohtupraktikat (25. juuli 2001. aasta otsus nr 2001-448 DC), Conseil d'État' kohtupraktikat (1. aprilli 1938. aasta otsus Sociétés de l'Hôtel d'Albe, *Recueil des décisions du Conseil d'État*, lk 341, ja 8. septembri 2005. aasta arvamus nr 371558), Conseil d'État' 1995. aasta teatist ning Prantsuse majandus-, rahandus- ja tööstusministri 22. juuli 2003. aasta teatist, kuna Üldkohus leidis, et komisjon järeldas õigesti, et Prantsuse õigus ei välista võimalust anda avalik-õiguslikele tööstus- ja äriasutustele kaudset riigigarantiid.

71 Prantsuse Vabariik asub selle väite teises osas seisukohale, et nõustudes komisjoni seisukohtadega seaduse nr 80-539 kohaldamise tagajärgede küsimuses, on Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 84–87 moonutanud Prantsuse õigust.

72 Sama väite kolmandas osas heidetakse Üldkohtule ette Prantsuse õigusnormide moonutamist vaidlustatud kohtuotsuse punktides 92–99, kus Üldkohus otsustas, et komisjonil oli õigus, kui ta samastas riigivastutuse rakendamise tingimused garantiimehhanismiga, lähtudes Conseil d'État' 18. novembri 2005. aasta otsusest kohtuasjas Société fermière de Campoloro jt (*Recueil des décisions*

du Conseil d'État, lk 515), Conseil d'État' 1995. aasta teatisest ja Euroopa Inimõiguste Kohtu 26. septembri 2006. aasta otsusest Société de gestion du port de Campoloro ja Société fermière de Campoloro *vs.* Prantsusmaa (avaldus nr 57516/00, edaspidi „kohtuotsus Campoloro").

73 Lisaks, kohaldades nimetatud otsusest tulenevaid põhimõtteid käesolevale juhtumile, rikkus Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 99 ka enda põhjendamiskohustust.

74 Kolmanda väite neljandas osas kritiseerib Prantsuse Vabariik Üldkohut selle eest, et ta asus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 102 seisukohale, et avaliku teenuse osutamisega seotud õiguste ja kohustuste ülekandmine tähendab põhimõtteliselt nimetatud ülesande eest vastutava asutuse õiguste ja kohustuste samaaegset ülekandmist.

75 Teise võimalusena väidab apellant, et Üldkohus eksis faktiliste asjaolude õiguslikul kvalifitseerimisel, kui ta leidis, et Prantsuse õigus annab La Poste'ile kaudse ja piiramatu garantii.

76 Komisjon on seisukohal, et teise väite teises osas ja kolmandas väites esitatud väited ei ole vastuvõetavad, kuna neis ei ole nimetatud ühtegi moonutatud tõendit ega viga faktiliste asjaolude õiguslikul kvalifitseerimisel ja Prantsuse valitsus on piirdunud sellega, et seadis kahtluse alla Üldkohtu hinnangu Prantsuse õiguse kohta.

Euroopa Kohtu hinnang

77 Teise ja kolmanda väite raames täiendava võimalusena esitatud argumendid, mis sisuliselt üksteisele vastavad, viitavad esiteks Üldkohtu poolt Prantsuse õiguse moonutamisele või väärale õiguslikule kvalifitseerimisele ja teiseks põhjenduste puudumisele Üldkohtu poolt Euroopa Inimõiguste Kohtu otsusele kohtuasjas Campoloro antud tõlgenduses.

78 Esiteks olgu Prantsuse õiguse hindamisel tehtud vigu puudutavate argumentide osas märgitud, et väljakujunenud kohtupraktikast tuleneb, et kui Üldkohus on faktid tuvastanud või neid hinnanud, on Euroopa Kohus vastavalt ELTL artiklile 256 pädev kontrollima nende faktide õiguslikku kvalifikatsiooni ja Üldkohtu poolt neist tuletatud õiguslikke tagajärgi. Faktide hindamine ei ole seega õigusküsimus, mis iseenesest alluks Euroopa Kohtu kontrollile, välja arvatud juhul, kui Üldkohtule esitatud tõendeid on moonutatud (vt eelõige 6. aprilli 2006. aasta otsus kohtuasjas C-551/03 P: General Motors *vs.* komisjon, EKL 2006, lk I-3173, punktid 51 ja 52, ning 29. märtsi 2011. aasta otsus kohtuasjas C-352/09 P: ThyssenKrupp Nirosta *vs.* komisjon, EKL 2011, lk I-2359, punktid 179 ja 180).

79 Niisiis saab Euroopa Kohus apellatsioonkaebuse raames kontrollida üksnes, kas Üldkohtu hinnang siseriikliku õiguse kohta põhineb õiguse moonutamisel (24. oktoobri 2002. aasta otsus kohtuasjas C-82/01 P: Aéroports de Paris *vs.* komisjon, EKL 2002, lk I-9297, punkt 63, ja 21. detsembri 2011. aasta otsus kohtuasjas C-320/09 P: A2A *vs.* komisjon, punkt 125).

80 Lisaks tuleb rõhutada, et niisugune moonutamine peab selgelt nähtuma toimiku materjalidest, ilma et oleks vaja fakte ja tõendeid uuesti hindama asuda (22. detsembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-487/06 P: British Aggregates *vs.* komisjon, EKL 2008, lk I-10505, punkt 98, 10. veebruari 2011. aasta otsus kohtuasjas C-260/09 P: Activision Blizzard Germany *vs.* komisjon, EKL 2011, lk I-419, punkt 53 ja eespool viidatud kohtuotsus A2A *vs.* komisjon, punkt 105).

81 Samas ei ole Prantsuse Vabariik käesoleval juhul sellist moonutamist suutnud tõendada, kuna ta ei ole näidanud, et Üldkohus esitas järeldusi, mis läheksid ilmselgelt vastuollu käsitletavate Prantsuse õigusnormide sisuga, või et Üldkohus oleks mõnele nende hulgast andnud sellise tähenduse, mida tal muude toimikumaterjalide alusel ilmselgelt ei ole.

82 Vastupidi, Prantsuse Vabariik on käesoleva kohtuotsuse punktides 68–74 esitatud arumentides piirdunud tegelikult üksnes sellega, et ta kritiseeris Üldkohtu hinnangut tõenditele, mis kujutavad endast asjaomaseid Prantsuse õigusnorme või asjakohast kohtupraktikat ning mida on juba üksikasjalikult analüüsitud vaidlustatud kohtuotsuse punktides 62–99 ja meenutatud vaidlustatud kohtuotsuse punktis 121.

83 Samuti piisab kolmandas väites täiendava võimalusena viidatud eksliku õigusliku kvalifitseerimise kohta märkimisest, et selle argumendiga ei ole Prantsuse Vabariik tegelikult vaidlustanud käsitletavate Prantsuse õigusnormide eksliku õigusliku kvalifitseerimise tagajärgi, vaid on üksnes seadnud kahtluse alla Üldkohtu hinnangu neile sätetele.

84 Neil kaalutlustel tuleb vastuvõetamatuse tõttu tagasi lükata kõik teise ja kolmanda väite raames täiendavalt esitatud argumendid.

85 Teiseks, argumendi kohta, et vaidlustatud kohtuotsuse punktis 99 ei ole La Poste'ile antud piiramatu riigigarantii olemasolu tõendamiseks kohtuotsuse Campoloro ulatuse kohta esitatud väidet põhjendatud, olgu meenutatud, et apellatsioonkaebuse läbivaatamisel tuleb Euroopa Kohtul muu hulgas kontrollida, kas Üldkohus vastas õiguslikult piisavalt kõigile hageja argumentidele (2. aprilli 2009. aasta otsus kohtuasjas C-202/07 P: France Télécom *vs.* komisjon, EKL 2009, lk I-2369, punkt 41 ja seal viidatud kohtupraktika).

86 Samas ei tähenda väljakujunenud kohtupraktika kohaselt Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklis 36 ja artikli 53 esimeses lõigus sätestatud Üldkohtu kohustus otsuseid põhjendada, et Üldkohus peab esitama ammendava ja üksikasjaliku ülevaate menetlusosaliste kõikidest argumentidest. Põhjendus võib seega olla tuletatav, kui see võimaldab huvitatud isikutel mõista põhjusi, millele Üldkohus tugineb, ning anda Euroopa Kohtule piisavalt teavet kohtuliku kontrolli teostamiseks apellatsioonimenetluses (vt eespool viidatud kohtuotsus A2A *vs.* komisjon, punkt 97 ja seal viidatud kohtupraktika).

87 Käesoleval juhul olgu märgitud, et Üldkohus lihtsalt meenutas vaidlustatud kohtuotsuse punktis 99 kokkuvõtlikult hageja väidet kohtuotsuse Campoloro tõendusliku väärtuse kohta, mille suhtes ta juba oli andnud selge, üksikasjaliku ja ammendava vastuse vaidlustatud kohtuotsuse punktides 93, 94 ja 97, kus ta hindas vaidlusaluse otsuse osi, milles samastati võimalus, et riik vastutab avalik-õigusliku tööstus- ja äriasutuse täitmata kohustuste eest, automaatse ja piiramatu garantiimehhanismiga viimati nimetatu kohustuste suhtes.

88 Niisiis on selle väite põhjenduse alusel Prantsuse Vabariigil võimalik mõista põhjusi, millele tuginedes Üldkohus selle tagasi lükkas, ning see annab Euroopa Kohtule piisavalt teavet kohtuliku kontrolli teostamiseks, mistõttu tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata argument, et Üldkohus rikkus oma põhjendamiskohustust.

89 Sellest tulenevalt tuleb teise ja kolmanda väite raames täiendavalt esitatud argumendid tervikuna tagasi lükata, kuna need on osaliselt vastuvõetamatud ja osaliselt põhjendamatud.

Neljas väide

Poolte argumendid

90 Neljandas väites toob Prantsuse Vabariik peamisena esile, et asudes vaidlustatud kohtuotsuse punktides 123 ja 124 seisukohale, et komisjon on õiguslikult piisavalt tõendanud La Poste'ile antud riigigarantiist tuleneva eelise olemasolu, eiras Üldkohus asjaomases valdkonnas tõendamiskoormist ja tõendamistaset reguleerivaid õigusnorme ja seega rikkus neid. Ta väidab nimelt, et vastupidi kohtuotsuse eelnimetatud punktides esitatule, ei ole komisjon kohustatud tõendama olemasoleva abi võimalikke tagajärgi, vaid tegelikke tagajärgi ja igal juhul ei tohi ta mingit liiki tagajärgi eeldada.

91 Teise võimalusena väidab Prantsuse Vabariik, et Üldkohus moonutas talle esitatud tõendeid, kui ta asus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 110 seisukohale, et komisjonil oli õigus viidata reitinguagentuuride meetoditele eelise olemasolu kinnitamiseks ja jätta see tõendamata. Samuti kehtib see kõnealuse kohtuotsuse punktides 111, 116 ja 123 osutatu kohta, et komisjoni poolt oli esitatud piisavalt tõendeid, mis võimaldasid tõendada, et La Poste'ile antud garantii kujutab endast eelist, ja kus muu hulgas lükati tagasi Prantsuse valitsuse argumendid, mille kohaselt ei ole reitinguagentuuride jaoks „tähtsust" La Poste'i õiguslikul staatusel.

92 Komisjon leiab, et see väide ei ole põhjendatud osas, milles sellega vaidlustatakse Üldkohtu analüüs nende mõjude olemuse kohta, mida komisjon on olemasoleva abi puhul kohustatud tõendama, ja et kõnealune väide on vastuvõetamatu moonutamist käsitlevas osas, kuna see kujutab endast tegelikult lihtsalt tõendite uuesti hindamise taotlust.

Euroopa Kohtu hinnang

93 Neljandas väites leiab Prantsuse Vabariik peamiselt, et Üldkohus rikkus õigusnormi, otsustades et komisjon on õiguslikult piisavalt tõendanud La Poste'ile väidetavalt antud riigigarantiist tuleneva eelise olemasolu, ja täiendavalt heidab Prantsuse Vabariik ette tõendite moonutamist.

94 Selles osas olgu meenutatud, et mõiste „abi" hõlmab mitte ainult positiivset sooritust, vaid ka erinevas vormis sekkumisi, mis leevendavad ettevõtja bilanssi tavaliselt koormavaid kohustusi ja mis seetõttu – olemata toetused selle sõna kitsas tähenduses – on samalaadsed ja samasuguse toimega (vt eespool viidatud kohtuotsus Bouygues ja Bouygues Télécom *vs*. komisjon jt ning komisjon *vs*. Prantsusmaa jt, punkt 101 ja seal viidatud kohtupraktika). Niisiis loetakse riigiabiks ka kõik riigi sellised sekkumised, mis võivad oma vormist sõltumata otseselt või kaudselt soodustada ettevõtjaid või mida tuleb pidada majanduslikuks eeliseks, mida abisaajast ettevõtja tavalistes turutingimustes ei oleks saanud (vt 24. juuli 2003. aasta otsus kohtuasjas C-280/00: Altmark Trans ja Regierungspräsidium Magdeburg, EKL 2003, lk I-7747, punkt 84, ja 8. septembri 2011. aasta otsus kohtuasjas C-279/08 P: komisjon *vs.* Madalmaad, EKL 2011, lk I -7671, punkt 87 ja seal viidatud kohtupraktika).

95 Kuna riigi sekkumised toimuvad mitmesugustes vormides ja neid tuleb analüüsida nende tagajärgede kaudu, siis ei saa välistada, et riigigarantii annab iseenesest eeliseid, mis võivad tähendada riigile täiendavat kohustust (1. detsembri 1998. aasta otsus kohtuasjas C-200/97: Ecotrade, EKL 1998, lk I-7907, punkt 43, ja eespool viidatud kohtuotsus Bouygues ja Bouygues Télécom *vs*. komisjon jt ning komisjon *vs*. Prantsusmaa jt, punkt 107).

96 Nagu Euroopa Kohus on juba otsustanud, saab laenusaaja, kellele laenule liikmesriigi avalik-õiguslik asutus annab garantii, üldjuhul eelise, kuna tema intressikulud on madalamad kui need, mida ta oleks pidanud kandma selle sama rahastamise korral ja sama garantii korral turuhinnaga (vt 8. detsembri 2011. aasta otsus kohtuasjas C-275/10: Residex Capital IV, EKL 2011, lk I-13043, punkt 39).

97 Sellest vaatenurgast lähtudes viitab komisjoni teatis [EÜ] artiklite 87 ja 88 kohaldamise kohta garantiidena antava riigiabi suhtes punktides 1.2, 2.1 ja 2.2 siiski otsesõnu sellele, et piiramatu riigiabi ettevõtjale, kelle õiguslik vorm välistab pankroti- või muud maksejõuetusmenetlused, annab sellele ettevõtjale otsese eelise ja kujutab endast riigiabi, kuna seda antakse, ilma et selle saaja maksaks asjakohast garantiitasu riigi võetud riski eest, ja võimaldab seega „saada kapitaliturgudel tavaliselt kehtivatest paremate finantstingimustega laenu".

98 Nagu kohtujurist on oma ettepaneku punktis 58 märkinud, tuleneb neist kaalutlustest, et võib lihtsalt eeldada, et kaudse ja piiramatu riigigarantii andmine ettevõtjale, kelle suhtes ei kohaldata tavapärast saneerimise ja likvideerimise menetlust, parandab tema rahalist olukorda, kergendades kohustusi, mis muidu tema eelarvet koormaksid.

99 Järelikult piisab olemasolevate abikavadega seotud menetlustes tõendamaks, et abi saanud ettevõtjale anti sellise garantii abil eelis, kui komisjon näitab selle garantii olemasolu, ilma et ta peaks tõendama selle tegelikku mõju alates selle andmise hetkest.

100 Neist põhimõtetest lähtudes tuleb asuda seisukohale, et kõik Prantsuse Vabariigi poolt neljanda väite raames esitatud argumendid on põhjendamata.

101 Esiteks tuleb tagasi lükata peamised argumendid, mis puudutavad tõendamiskoormist ja -taset reguleerivate õigusnormide rikkumist kaudsest ja piiramatust riigigarantiist tuleneva eelise olemasolu tõendamisel.

102 Selles osas tuleb meenutada Üldkohtu järeldust, et komisjon ei eksinud sellise eelise olemasolu tuvastamisel, ja tõdeda, et tal oli õigus, kui ta asus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 106 ja 108 seisukohale, et selline „garantii [...], on üldiselt eelis", sest see on antud tasuta ja võimaldab selle saajal saada soodsamad rahastamistingimused kui need, mille ta saaks oma maksevõime alusel, ning võimaldab sellest tulenevalt vähendada tema eelarvel lasuvat koormust.

103 Samas on neid kaalutlusi silmas pidades apellandil õigus, kui ta märgib, et Üldkohtu põhjendused on vastuolulised ja ebapiisavad, kui ta leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 123 ühelt poolt, et olemasoleva abi tegelikku mõju ei pea tõendama, mida ta põhjendas Euroopa Kohtu praktikaga, mis ei ole asjakohane, ja teiselt poolt kinnitas selle otsuse punktis 124, et „[l]isaks võib riigigarantiist tuleneva eelise tegelik mõju olla eeldatav".

104 Nagu kohtujurist on oma ettepaneku punktis 69 märkinud, ei too selline viga aga kaasa vaidlustatud kohtuotsuse tühistamist. Nimelt on Üldkohtus siiski punktides 123 ja 124 teinud õige järelduse, et komisjon arvestas tõendamiskoormist ja -taset reguleerivaid õigusnorme, mis kohustavad teda tõendama, et kaudne ja piiramatu riigigarantii kujutab endast eelist, rõhutades veel kord, et selline garantii annab laenuvõtjale võimaluse „saada madalam intressimäär või pakkuda madalama väärtusega tagatis".

105 Teiseks tuleb ka tagasi lükata käesoleva kohtuotsuse punktis 91 toodud täiendava võimalusena esitatud argumendid tõendite moonutamise kohta.

106 Selles osas tuleb kõigepealt esile tuua, et Prantsuse Vabariik ei ole tegelikult viidanud ühegi tõendi moonutamisele ja tema argumendid on vastuvõetavad üksnes osas, mille kohaselt Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta nõustus komisjoni hinnanguga, mis lihtsalt kinnitas reitinguagentuuride meetodeid.

107 Käeoleva otsuse punktides 98 ja 99 esitatud järelduse osas, mille kohaselt võib eeldada, et kaudne ja piiramatu riigigarantii annab laenuvõtjale eelise, tuleb siiski rõhutada nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 62, et komisjonil on lubatud kasutada reitinguagentuuride esitatud andmeid üksnes eelise olemasolu tõendamiseks.

108 Neil kaalutlustel tuleb asuda seisukohale, et Üldkohus on vaidlustatud kohtuotsuse punktis 110 põhjendatult tunnustanud vaidlusaluses otsuses reitinguagentuuride meetoditele viitamise asjakohasust.

109 Järelikult tuleb kõik neljanda väite raames esitatud argumendid tagasi lükata.

110 Seega ilmneb eespool toodud kaalutlustest, et apellatsioonkaebus tuleb jätta tervikuna rahuldamata.

Kohtukulud

111 Euroopa Kohtu kodukorra artikli 184 lõige 2 sätestab, et kui apellatsioonkaebus on põhjendamatu, otsustab Euroopa Kohus kohtukulude jaotuse. Vastavalt kodukorra artikli 138 lõikele 1, mida kodukorra artikli 184 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste suhtes, on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna komisjon on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja Prantsuse Vabariik on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud temalt välja mõista.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

1. Jätta apellatsioonkaebus rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Prantsuse Vabariigilt.

Allkirjad